

tet—det er kun en egen Betalingsmaade, hvor-
 igjennem Geistligheden nu lønnes. Naar disse
 Indtægter søres Statskassen tilgode, og de til-
 svarende Udgifter opføres paa Finantsloven,
 saa komme vi ind paa et meget simpelt Gebeet,
 og saa bliver ogsaa Spøtgsmaalet langt lettere
 at løse. Hvad angaaer det 3die Punkt: idet
 vi behandle Finantsloven nøie at kjende, hvor-
 ledes Communerne hele Stilling er, da troer
 jeg, at man især vil komme til at erkjende
 Nødvendigheden heraf, naar man husker vel
 paa, hvor store Fordringer vi efterhaanden
 stille til de Skatteyndende, som saa at sige und-
 slippe vor Opmærksomhed. Det ligger ikke for;
 men enhver har Fornemmelsen deraf, Mange
 endog en meget følelig Fornemmelse i sin egen
 Lomme, men som Heelhed foreligger det ikke.
 Vi indrømme Communerne Ret til at beskaffe
 sig selv for det og det Formaal, men hvergang
 vi gjøre det, saa berøre vi, ofte paa en meget
 nærgaaende Maade, Statens Skatteobject.
 Have vi berettiget en Commune til at gjøre
 store Udgifter for sit eget Vel og sin egen Be-
 hageligheds Skyld, saa have vi jo ikke mere
 den Adkomst til hos den samme Commune at
 kræve større Skat til Staten, om det behøves.—
 Nu har jeg omtrent udtalt mig over de Mang-
 ler, som efter min Mening findes ved vor nær-
 værende Finantslov. Jeg kommer nu til ganske
 i Almindelighed at spørge det ærede Ministerium,
 som jo veed, at det med Rimelighed kan
 regne paa en Overfludsindtægt af 600,000
 Rd. i det kommende Aar, hvilken Plan
 det har for Afbenyttelse deraf, thi der
 er ingen Rimelighed for, at vi saasnart
 skulde kunne komme bort derfra, naar vi
 holde os til en Finantslov som den forelig-
 gende. Der er en Gjenstand, som ofte har
 været bragt paa Dm tale, og med Hensyn til
 hvilken man, jeg troer selv fra Regjeringens
 Side, har anerkjendt, at den ikke var heldigt
 stillet ligeoverfor de Dvende, men som man
 har viist tilbage, fordi man ikke kunde und-
 være Indtægten, det er Stempelpapirs-
 skatten. Skulde vi nu ikke, da vi sandsyn-
 ligviis kunne taale en Formindskelse i Ind-
 tægterne, kunne vente at see fremmet en ny
 Stempelordning, som fordeler denne Skatte-
 byrde paa en mere hensigtsmæssig Maade?

I det Dieblif, hvor en saadan Kristis er for-
 haanden som den nærværende, kommer man
 tydeligt til at see, hvorledes den Trængende
 maa betale dobbelt igjennem Stempelord-
 ningen, fordi han trænger, og hvorledes den,
 der sidder inde med Capitaler, liggende hen
 paa stemplet Papir, i hundrede Aar, ikke
 giver en Skilling særlig Afgift. Dersom det
 ikke er muligt at rette dette, maa man finde
 sig deri, men et Forsøg paa at rette det
 troer jeg, man bør gjøre, og det kan bedst
 gøres nu, da der er Udset til et Overflud
 for flere Aar, hvis ikke uheldige Conjunctioner
 indtræffe.

Der har været talt om Jernbanesagen,
 og en æret Taler har sagt, vi have vel Ud-
 set til at tilskyde Mindre til Forrentningen,
 men det er dog Borgerne, der maae yde denne
 Besparelse ved den høiere Betaling, som kræves
 af de Rejsende; men er det en rimelig Ting,
 er det et billigt Forlangende, at de Skatte-
 ydende skulle betale for de Rejsende, og er det
 ikke langt billigere, at de Rejsende betale saa-
 ledes for sig selv, at de Skatteyndende efter-
 haanden blive frie for at bidrage til Anlæ-
 gets Forrentning? Jeg troer, at man der
 maa følge en Middelvei; dersom man seer, at
 den forøgede Indtægt for Jernbanen ved den
 forøgede Udgift for de Rejsende ikke formind-
 sker de Rejsendes Antal, men at det bliver i
 en stadig Stigen, saa har man derved følt
 Patienten paa Pulsen, han kan taale denne
 Feberkrifts og gaae den igjennem, og saa
 blive vi stadig ved at skyde Mindre til. Dette
 vil skaffe os flere Jernbaner; vi ville lettere
 komme til at bygge nye Jernbaner, naar vi
 komme til den Erkjendelse, at de Rentetilskud, vi
 give, lidt efter lidt høre op. Erkjende vi
 derimod, at de Rejsendes Antal aftager, ja, saa
 er det Regjeringens Sag at blande sig deri,
 ikke for de Rejsendes Skyld, ikke fordi de
 betale for Meget, men fordi vi saa have Ud-
 set til efterhaanden, ved at faae en mindre
 Rentabilitet af Banen, at komme til at tilskyde
 Mere. Jeg troer, at dette er det naturlige
 Princip for denne Administration, og det har
 glædet mig at see, at vi have Haab om at
 skulle give et mindre Tilskud.